

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

In onze alledaagse leven maken we op talloze manieren gebruik van signalen en tekens.

Een groen verkeerslicht betekent dat we kunnen rijden.

Een fluitje van de scheidsrechter betekent het einde van een wedstrijd.

Een hoofdknikje bij een verjaardagsvisite is soms al genoeg om te weten dat je vrouw, of jijzelf, naar huis wil.

En een knikkebollende parochiaan in de kerkbank betekent dat de voorganger de aandacht niet vast kan houden.

Of dat het laat is geworden, de avond ervoor...

Deze en vele andere tekens veranderen ons gedrag, we passen ons aan aan het teken dat we hebben gekregen.

Over een teken, een alles-veranderend teken zelfs, horen we ook in de lezingen van vandaag.

Het teken dat aangekondigd werd door de profeet Jesaja komt eindelijk tot vervulling.

Maria is zwanger door de Heilige Geest.

Maar dat zet niet alleen het leven van Maria op z'n kop.

Ook Jozef moet zich hiertoe verhouden.

Welke rol moet hij innemen?

Moet hij Maria en God niet alle ruimte geven en zich in stilte terugtrekken uit dit voorgenomen huwelijk?

De engel die hem in een droom bezoekt overtuigt hem om dat niet te doen.

Integendeel, hij overtuigt hem om mee te werken aan dit teken van God.

Een taak die ook Jozefs verdere leven helemaal zal bepalen.

Ja, als je het teken van God in je leven accepteert, zet dat je hele bestaan op z'n kop.

Het accepteren van Gods teken, of dat juist niet doen.

In de lezingen treffen we twee voorbeelden hiervan aan.

Twee mogelijke reacties.

In de eerste lezing koning Achaz.

Hij was koning over Israël in een tijd met veel politieke spanningen.

Het kleine landje aan zee werd bedreigd door grote spelers op het wereldtoneel.

En dat maakte Achaz bang.

In zijn angst probeerde hij zijn politieke kaarten zoveel mogelijk tegen de borst te houden.

Alles opties zo lang mogelijk open houden.

Je weet immers nooit hoe de ontwikkelingen zullen gaan.

Het teken waar hij God om mag vragen wil hij daarom niet.

Deze weigering lijkt vroom maar dat is het niet.

Achaz weet namelijk dat zodra hij vraagt om een teken, hij zijn andere opties moet opgeven.

Gods teken is dan nog de enige optie, de enige politieke troef die hij kan spelen.

Daar durft hij niet op te vertrouwen.

Het tweede voorbeeld is Jozef.

Hij wist dat Maria zwanger was door de Heilige Geest.

Hij wist dat Maria hem niet had bedrogen, geen overspel had gepleegd.
Er staat in het Evangelie dat hij wist dat Maria zwanger was *door de Heilige Geest*.
Zijn vraag is dus niet hoe Maria zwanger is geraakt maar hoe hij zich tot dit gegeven moet
verhouden.

Hoe moet hij reageren op dit teken van God?
Mag hij het zomaar aannemen, het accepteren?
Is er in deze hele situatie een rol voor hem weggelegd?
'Jazeker,' zegt de engel in een droom.
En dus accepteert Jozef het teken.
Hij vertrouwt God.

Op lijken wij, op wie lijk ik, als het aankomt op het accepteren van een teken van God?
Als ik eerlijk ben lijk ik veel vaker op Achaz dan op Jozef.
Ook ik wed het liefst op meerdere paarden.
En dat is lastig als je tijdens de wijding alle regie uit handen hebt gegeven.
Als je hebt gezegd 'hier ben ik'...
Het liefst hou ik alle opties zo lang mogelijk open, zeker als de kerk er weer eens een janboel van
maakt.
Durf ik me helemaal toe te blijven vertrouwen aan een kerk die verre van volmaakt is?
Je weet toch nooit hoe de zaken lopen?
Kun je wel een belofte maken die de rest van je leven zal bepalen?
Je weet toch niet hoe dat leven eruit zal komen te zien?
En hoe zit dat bij u?
Want die vragen spelen misschien bij gewijde bedienaren, maar niet alleen bij hen.
Ook bij het aangaan van een huwelijk of het trouw blijven in relaties is dat toch aan te orde?
Durven we de regie uit handen te geven, ook als dat betekent dat je leven op z'n kop wordt gezet?
Als gelovigen worden we in de kern allemaal geconfronteerd met de vraag:
Durven wij het teken van God te accepteren, met alles wat daaruit voortkomt?

Dát is de centrale vraag van Kerstmis.
Accepteer ik het kind in de kribbe als de Redder van mijn leven?
Erken ik hem als degene die voor mijn zonden sterft en door wie ik vergeving en verzoening
ontvang?
Aanvaard ik Hem zoals Hij is: de verrezen Heer, de Zoon van God, de Vrededorst?
Als we dat doen dan heeft dat onherroepelijk effect op ons leven.

Hem aanvaarden als de verrezen Heer, werkt in onze levens de hoop op onze eigen verrijzenis.
Hem aanvaarden als de Zoon van God betekent dat we zelf kinderen van God zijn.
Hem aanvaarden als de Vrededorst maakt van ons vrede-stichters.
Het is niet voor niets dat we elkaar in elke viering opnieuw die vrede toewensen.
Het is niet zomaar een gewoonte die we hebben ingesleten, maar het is treden in het spoor waarin
Jezus ons stelt.
Zelf vrede-stichter te worden, zoals Hij Vrede-stichter is.
Met die simpele handdruk of dat knikje helpen we onszelf en elkaar eraan te herinneren dat het
accepteren van het grote Teken van God gevolgen heeft voor ons leven.

A - At, 4
Jes.7,10-14
Rom.1,1-7
Mat. 1,18-24

Ja, hoe gaan we reageren op het grote Teken dat God ons geeft?

Het is de vraag waarmee we ons mogen voorbereiden in deze laatste week voor Kerstmis.

Geve God ons wijsheid om te onderscheiden waar het op aan komt en om te antwoorden in de Kerstnacht.

Ik wens u allen een goede laatste voorbereiding toe op Kerstmis.

Geloofd zij Jezus Christus in alle eeuwigheid. Amen.